

Arrest

nr. 348 272 van 9 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2 / 004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2025, datum waarop de zaak (op tegensprekelijke wijze) werd uitgesteld naar de terechtzitting van 3 september 2025.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. X van 11 september 2025, waarbij de zaak *sine die* wordt uitgesteld.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat J. HARDY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten.

Op 17 augustus 2023 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 april 2024 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 26 juni 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, L.F.D.H., verklaarde geboren te zijn op 1 maart 1994 in Cali, gelegen in Colombia, in het departement Valle del Cauca en de Colombiaanse nationaliteit te bezitten.

Uw vader is 23 jaar geleden naar Spanje verhuisd. Uw moeder verhuisde nadien naar Ecuador. De zoon van uw grootmoeder werd vermoord en zodoende ging uw familie hulp zoeken in Ecuador. U woonde van uw 10e tot uw 21ste in Ecuador.

U heeft zeven (half)zussen en twee (half)broers. Drie van uw zussen, namelijk V., Ca. en Ci. wonen actueel in Colombia, de anderen wonen nog steeds in Ecuador, net als uw moeder en grootmoeder.

U kreeg veertien jaar geleden in Ecuador een dochter, S.M.. Met de biologische vader, een Ecuadoriaanse man, heeft u geen contact.

In 2015 keerde u samen met uw dochter terug naar Colombia.

U heeft het diploma van farmaceutisch assistente behaald en werkte in Colombia een tijd in een apotheek tot de covid epidemie uitbrak.

In september 2021 begon u bedreigingen te ontvangen via de telefoon. Via berichten en telefonische oproepen eiste men van u geld. U vertelde dit aan uw toenmalige partner J., die op zijn beurt hulp vroeg aan zijn neef L.. Deze neef was lid van een gewapende groepering. Het bleek om een vriend van die neef te gaan die u afperste voor geld. Hierna veranderde de houding van uw toenmalige partner J. ten opzichte van u. Op 12 oktober 2021 probeerde u klacht neer te leggen, maar aangezien u uw GSM met daarop de bedreigingen als bewijsmateriaal niet kon voorleggen omdat J. uw GSM had afgenomen, geloofde de politie u niet. J. sloot u vervolgens gedurende drie dagen op in zijn huis. Nadien werd u op een bus gezet en uit het land gestuurd. J. maakte u duidelijk dat u niet diende terug te keren omdat u anders vermoord worden. Uw GSM kreeg u terug, maar hierop waren alle bewijzen van de afpersing verwijderd.

U trok opnieuw in bij uw moeder in Ecuador en bleef daar een drietal maanden. U wilde echter niet in Ecuador blijven omdat u er het slachtoffer werd van een verkrachting toen u twintig jaar was. U keerde nadien dan ook weer terug naar Colombia om uw leven terug op te bouwen daar.

U heeft uiteindelijk nog een jaar en een aantal maanden in Colombia gewoond. Tijdens dit jaar liet u uw dochter bij uw zus V. achter in Colombia en ging u werken als dagarbeider op diverse bouwerven. U woonde en werkte op verschillende plaatsen. U trachtte uw stuk grond in Colombia, gelegen in El Jampo in Timbacaucá, terug te bemachtigen. Evenwel is u dit niet gelukt, want L. heeft een coca boerderij die net naast uw grond ligt. L. dacht ook dat u uw klacht wilde verder zetten en hij nam uw grond af. Bijgevolg werd het u duidelijk dat u alles kwijt was in Colombia en besloot u om Colombia te verlaten. Uw minderjarige dochter stuurde u naar uw moeder in Ecuador.

U verliet Colombia op 3 juni 2023 met het vliegtuig en reisde via Mexico door naar Spanje en vervolgens per bus naar België.

Op 24 juli 2023 kwam u in België aan en op 17 augustus 2023 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer dat u door L. vermoord zal worden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde uw paspoort en identiteitskaart neer (stuk 1).

Tevens legde u een klacht bij de Fiscalia voor (Colombiaans Openbaar Ministerie) (stuk 2), enkele e-mails van eind 2021 - begin 2022 van u naar de Fiscalia (stuk 3), een printscreen van een WhatsApp conversatie van oktober 2021 tussen u en uw bedreigers (stuk 4), een psy-attest van België dd. 17.04.2024 (stuk 5), de identiteitskaart van uw dochter en diens geboortecertificaat (stuk 6), haar school- en medische documenten (stuk 7+8) en uw geboorteakte (stuk 9). Al deze documenten zijn kopieën. Tot slot legde u in origineel vier dreigbriefjes voor (stuk 10+11).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. U legde immers een Belgisch psychologisch attest voor waarin wordt beschreven dat u te maken had met emotioneel en fysiek misbruik in uw jeugdjaren en u actueel lijdt aan psychologische klachten door posttraumatische stress zoals o.a. depressie, concentratieproblemen, slaapproblemen en verminderd libido (stuk 5).

Het CGVS betwist niet dat u aan dergelijke symptomen lijdt. Er dient echter te worden vastgesteld dat u op geen enkele wijze aanhaalt noch aantoonst dat uw psychologische moeilijkheden u verhinderen om juiste en coherente verklaringen af te leggen.

Er dient in dit kader te worden opgemerkt dat u aan het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u in staat was om het interview af te leggen en gevraagd werd hoe u zich voelde. U gaf aan dat u het interview kon afleggen en dat u zich goed voelde (CGVS p. 2). Bij de DVZ gaf u geen elementen of omstandigheden op die uw deelname aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen

bemoeilijken (Zie DVZ Vragenlijst “bijzondere procedure noden” p. 3). Hieruit kan reeds worden opgemaakt dat wat de reikwijdte van uw symptomen ook is, u ze zelf niet als dermate ernstig inschatte dat u de asielinstanties er van op de hoogte diende te brengen. Aan het begin van het onderhoud op het CGVS werd er u verder ook gemeld dat er rekening zou worden gehouden met de inhoud van uw psy-atteest, dat er voldoende pauzes zouden worden gehouden en dat u het zelf ook mocht aangeven wanneer u een pauze nodig had tijdens het interview (CGVS p. 2). Er werd u bovendien op het hart gedrukt dat het belangrijk was dat u zich comfortabel voelde tijdens het interview (CGVS p. 3). Er werd tijdens de loop het interview gepolst of u zich nog steeds goed en comfortabel genoeg voelde om het interview te voeren, waarop u affirmatief antwoordde (CGVS p. 10). Tijdens het interview zelf bleek er een logisch gevolg van vraag en antwoord en was u in staat om uw asielrelaas omstandig te vertellen (CGVS p. 10-11-12).

Er moet worden opgemerkt dat toen het interview werd verdergezet na de pauze, u een pil wilde innemen in het gehoorlokaal, wat u omwille van veiligheidsredenen niet kon worden toegestaan (CGVS p. 13). U meldde dat u hoofdpijn had, waarop u opnieuw werd gevraagd of u het interview kon verder zetten, waarop u weer positief antwoordde (CGVS p. 13). Tevens werd nog eens herhaald dat u het zelf mocht aangeven wanneer u nood zou hebben aan een nieuwe pauze (CGVS p. 13). U heeft zelf nooit om een pauze gevraagd. Na een nieuwe pauze werd u gevraagd hoe het met uw hoofdpijn was gesteld, waarop u zei dat die er nog steeds was, maar dat u eraan gewend was (CGVS p. 18). Op het einde van het interview vroeg uw advocaat om er rekening mee te laten houden dat u geen medicatie mocht nemen tijdens het interview en dat u hoofdpijn had (CGVS p. 20). Evenwel blijkt nergens uit dat uw hoofdpijn u op een of andere manier gehinderd zou hebben tijdens uw interview en u niet in staat zou zijn geweest om verklaringen af te leggen. U signaleerde geen problemen, vroeg geen extra pauzes en haalde op geen enkel moment aan dat uw psychologische problemen of uw hoofdpijn het goede verloop van het interview in de weg stonden. U was bovendien doorheen het onderhoud in staat om inhoudelijk op de vragen te antwoorden, wat er verder op wijst dat u geen problemen in deze zin ondervond doorheen het persoonlijk onderhoud. Voorts dient ook te worden vastgesteld dat u geen opmerkingen bij de notities van uw persoonlijk onderhoud overmaakte.

Er werden u dan ook geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kon worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bij terugkeer naar Colombia te worden vermoord door L. (CGVS p.19). Het CGVS kan evenwel geen geloof hechten aan uw verklaringen over uw voorgehouden vrees. Uw verklaringen die u hieromtrent aflegde worden immers gekenmerkt door een vaag, hypothetisch en weinig plausibel karakter.

Ten eerste moet worden vastgesteld dat u bij de DVZ verklaarde dat uw problemen waren begonnen in oktober 2021 (Zie DVZ vragenlijst). Wanneer u bij het begin van het onderhoud op het CGVS werd gevraagd of u opmerkingen had over uw interview bij de DVZ, gaf u aan dat er al van september 2021 bedreigingen waren geweest en dat dit niet was genoteerd bij de DVZ (CGVS p. 3). Indien echter uw problemen daadwerkelijk alsdan reeds waren gestart, is het vreemd dat u dit niet zo verklaarde bij de DVZ. Van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat die zijn redenen om het land van herkomst te ontvluchten van meet af aan zo nauwgezet en correct mogelijk duidelijk maakt aan de asielinstanties. Er wordt een gedetailleerd en volledig relaas verwacht omtrent alle elementen die aanleiding vormden tot vertrekt. Dat u naliet correct te verklaren wat het precieze startmoment van uw problemen waren, zet uw geloofwaardigheid ervan op de tocht.

Er dient in dit kader verder vastgesteld te worden dat uw voorgehouden bedreigingen vanaf september 2021 uiteindelijk niets meer dan blote beweringen waren, aangezien u hiervan geen enkel bewijsstuk voorlegt. De berichten waarvan u verklaart dat ze van uw afpersers kwamen, dateren immers allemaal van oktober 2021 (zie uw stuk 4 + CGVS p. 4). Dat u daarbij enkel in staat was om screenshots te bewaren van de bedreigingen van oktober 2021 is wel erg toevallig en weinig plausibel, aangezien u verklaarde dat “alles” werd verwijderd op uw GSM door J. (CGVS p. 4).

Ook blijkt dat u in uw klacht bij de Fiscalia had verklaard dat op 12 oktober 2021 “het ergste” voorviel, maar dat u “al dagen” bedreigingen en telefoontjes ontving (zie uw stuk 2 en 3 + vertaling door CGVS). In deze klacht vermeldde u dus ook niet dat de problemen startten in september 2021, maar sprak u opnieuw enkel over problemen vanaf oktober 2021. Bijgevolg kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verklaringen betreffende uw voorgehouden bedreigingen in september 2021.

U voegde hier verder aan toe dat in september 2021 de bedreigingen begonnen waarbij ze u geld aftroggelden, maar dat u daar toen geen acht op sloeg omdat dit volgens u “normaal” was in Colombia (CGVS p. 10). U voegde daar ook aan toe dat ze u iedere dag belden en berichten stuurden waarbij ze u om geld vroegen (CGVS p. 13). Dit allemaal was volgens u “normaal” in Colombia en dus sloeg u er geen acht op. U voegde daar ook aan toe dat volgens u door er geen acht op te slaan, afpersers in Colombia het doorgaans vanzelf beu worden en afhaken (CGVS p. 13).

Het beeld dat u hiermee ophing over uw persoonlijk omgang met de ontstane problemen en de gang van zaken in Colombia is bevreemdend. Het is immers weinig plausibel dat u als vrouw met weinig vrienden,

zoals u het zelf aangaf (CGVS p. 13), geconfronteerd met dagelijkse onbekende telefoonoproepen en berichten waarin ze van u geld eisten (dat u niet had), dit zonder meer naast u legde en u er de facto niet al veel door verontrust werd, onder het motto dat dit onder de “normale” geplogenheden van Colombia viel (CGVS p. 13). Bovendien is het algemeen bekend dat afpersers in Colombia niet al te snel ontmoedigd worden wanneer ze geconfronteerd worden met een slachtoffer dat niet meteen reageert op hun bedreigingen en a contrari in plaats van hun afpersingswerkje blauw blauw te laten, zij doortastender volgehouden actie aan de dag leggen om hun uiteindelijke doel, zijnde het ontvangen van geld middels afpersing, te bereiken. Het ontbreekt u in uw relaas aldus aan interne logica, wat uw geloofwaardigheid verder op de helling zette.

U stelt L., de neef van uw ex-partner J., te vrezen maar u heeft geen enkele indicatie dat hij actueel naar u in Colombia op zoek is (CGVS p. 13). Voorts vertelde u dat er na uw vertrek uit Colombia niets meer was gebeurd in verband met uw problemen aldaar in Colombia (CGVS p. 13). De klacht die u indiende werd inmiddels geseponeerd en u bent niet meer op zoek gegaan verder (CGVS p. 13). Dat zowel uw bedreigers als u zelf klaarblijkelijk alle interesse in elkaar verloren, is opmerkelijk en weinig plausibel. U wilde immers voorheen koste wat het kost weten wie er u precies bedreigde in Colombia (CGVS p. 16) en aan de andere kant wilde men van u geld aftroggelen. U werd zelfs enkele dagen van uw bewegingsvrijheid beroofd, uw gsm werd afgenomen en u werd het land uitgestuurd (CGVS p. 11). Desalniettemin blijkt het u actueel allemaal niet veel meer te kunnen deren en laat u de situatie voor wat het was. Een bevreemdend beeld van de gang van zaken die het opnieuw aan interne logica ontbreekt.

Dat men er in Colombia zou zijn achter gekomen dat u in België bent en hier asiel heeft aangevraagd, waarna ze via uw partner van destijds op uw facebook een dreigement hebben geuit dat u zich moest diende te houden, is hierbij ook niet meer dan een blote bewering (CGVS p. 12). U vertelde hierover dat de bedreiging naar een oud facebook profiel van u zou zijn gestuurd, dat u al lang niet meer gebruikt (CGVS p. 12). Een vage verklaring. Ten tweede, zou u aan uw moeder vragen om het screenshot van deze bedreiging dat u haar had gestuurd, terug naar u op te sturen en overmaken aan het CGVS (CGVS p. 12). Het CGVS mocht dergelijk stuk nooit ontvangen, zodat uw bewering ook in België te zijn bedreigd niet gelooft kan worden.

Op de vraag hoe vaak u in het totaal bedreigd was geworden, kon u geen duidelijk antwoord geven. U zei “veel” maar u had “de tel niet bijgehouden” en dus wist u het niet (CGVS p. 13). U wist evenmin de data waarop de bedreigingen plaatsvonden (CGVS p. 13). Vage verklaringen voor iemand die beweert zijn leven te moeten vrezen omwille van deze bedreigingen.

Verder wordt vastgesteld dat u bijzonder vage verklaringen aflegde voor hoeveel geld u werd afgeperst. Volgens u zou het om drie miljoen Colombiaanse peso's gaan (omgerekend ongeveer 670 Euro), maar omdat u geen geld had, werd het bedrag verlaagd tot twee en vervolgens tot één miljoen Colombiaanse peso's (CGVS p. 14). Het is opmerkelijk dat u er blijkbaar zonder veel moeite erin bent geslaagd uw afpersers genoeg te laten nemen met amper een derde van de oorspronkelijk geëiste som. Een mening die de Colombiaanse politie blijkbaar ook was toegedaan, want u hield voor bij de politie dat u een overeenkomst had kunnen sluiten met uw afpersers, wat de politie van Colombia niet kon geloven (CGVS p. 14). Dat uw verklaringen hieromtrent inderdaad ongeloofwaardig zijn, wordt bevestigd door uw eigen verklaringen waarin u aangaf dat wanneer u niet wilde of niet kon betalen, ze u beledigden met scheldwoorden, ze kwaad werden en er zelfs op een bepaald moment een schot werd gelost in de buurt van uw huis om u te waarschuwen (CGVS p. 14). U legde bijgevolg geen consistente verklaringen af over de handelswijze van uw afpersers, wat uw geloofwaardigheid verder torpedeerde.

Over de onderliggende reden voor uw afpersing, waarvan het CGVS op zich kan aannemen dat u hiervan niet per sé helemaal op de hoogte moet of kan zijn, tastte u volledig in het duister en hield u voor dat ze u “plots” om geld begonnen te vragen (CGVS p. 14). Verder hing u het verhaal op dat ze u hadden gezegd dat u het bevel had gegeven om iemand te laten vermoorden, wat u zelf heel vreemd vond en dat u vermoedde dat ze wisten dat uw vader in Spanje woonde en zij er zodoende van uitgingen dat u geld had (CGVS p. 14). Weinig overtuigende verklaringen opnieuw. U woonde sinds 2015 terug in Colombia en tot september 2021 was er volgens uw verklaringen met u niets gebeurd, zodat u een normaal leven kon leiden in Colombia. Zodoende is het toch wat frappant dat u “plots” na zes jaar als het ware uit het niets werd afgeperst. Verder dient te worden vastgesteld dat u niet kon vertellen of er nog iemand anders in uw omgeving werd afgeperst of bedreigd (CGVS p. 14). Een verklaring die het bevreemdende karakter van uw verklaring dat ze “plots” u begonnen af te personen onderschrijft. Bovendien legde u slechts vage verklaringen af met betrekking tot hoe uw afpersers wilden dat er zou worden betaald. U vertelde dat u uw geld moest overhandigen aan uw buur, die “Jo.” heette en die drie huizen van u vandaan woonde (CGVS p. 14). Het lijkt weinig waarschijnlijk dat u slechts dergelijke vage instructies kreeg.

Naar uw zeggen werd ook uw partner J. zelf niet afgeperst, hoewel hij wel geld had en beroepshalve bezig was als professioneel bouwheer van woningen (CGVS p. 14). In het licht van deze verklaring is het ook opmerkelijk dat men er blijkbaar voor koos om u af te persen en niet uw partner J., wat logischer was geweest, aangezien er bij hem geld te rapen viel.

Verder is het uiterst bevreemdend dat u nadat u werd bedreigd, opgesloten en het land te zijn uitgezet, allemaal omwille van uw problemen met L. en zijn entourage, en van wie u vreest dat hij u zal vermoorden bij terugkeer, u na enkele maanden verblijf in Ecuador toch besloot om terug te keren naar Colombia (CGVS

p.15). **U verklaarde dat u bij terugkeer uit Ecuador nog een jaar en enkele maanden in Colombia verbleef om te kunnen sparen en uiteindelijk naar Europa te kunnen vluchten** (CGVS p. 15-16). Tijdens uw laatste verblijf in Colombia voor uw vertrek uit het land, is er u met u niets gebeurd, zodat uw verklaring dat u daar in “pure hel” moest leven, met een korrel zout moet genomen worden (CGVS p. 16). Het hoeft weinig betoog dat indien men het dus werkelijk op u zou hebben gemunt en men u dus werkelijk zou hebben willen doden, men hiertoe in wezen alle kansen zou hebben gehad, in casu quod non. De geloofwaardigheid omtrent uw voorgehouden vrees komt mede door voornoemde vaststelling danig onder druk te staan.

Het is ook vreemd dat u er zelf voor koos om terug naar Colombia te keren en zodoende economisch geldgewin stelde boven uw vrees gedood te worden. Het doet de wenkbrauwen fronsen dat u niet rechtstreeks vanuit Ecuador vluchtte naar Europa, maar er voor koos om eerst terug naar Colombia te gaan. U legde uit dat u niet in Ecuador kon blijven omdat u daar ooit verkracht werd en u daar niet aan herinnerde wenste te worden (CGVS p. 11). De verkrachting in Ecuador waarvan u verklaarde slachtoffer te zijn geworden toen u 20 jaar oud was, is een uiterst betreurenswaardig feit. Uit de samenlezing van uw overige verklaringen bleek echter ook dat u in staat was om uw leven terug op te nemen en verder te zetten nadien. Er is in verband met de verkrachting niets meer met u gebeurd (CGVS p. 19) en u heeft meerdere relaties van enkele jaren met verschillende mannen gehad (CGVS p. 9). De vader van uw dochter is een Ecuadoriaan en ook daarna had u een relatie in Ecuador met een man (CGVS p. 10). Bovendien keerde u tijdens uw verblijf in Colombia soms terug naar Ecuador, zelfs voor een langere periode van anderhalve maand (CGVS p. 15). Zodoende moeten er de nodige nuances aangebracht worden aan uw verklaring geheel niet meer in Ecuador te kunnen komen omwille van de u overkomen verkrachting.

Over uw aangifte op strafrechtelijk vlak ten aanzien van uw afpersers legde u ook weinig overtuigende verklaringen af. Uiteindelijk bleek u immers enkel klacht te hebben willen neerleggen teneinde te weten te komen “wie” er u precies bedreigde (CGVS p. 16). Terwijl u zelf goed genoeg wist dat het vanuit de hoek van de neef van uw partner, L., kwam (CGVS p. 16-17). De finaliteit van uw klachtneerlegging maakte u met deze verklaringen dan ook geheel niet duidelijk. U hield daarbij voor dat u tegen L. zelf geen klacht kon neerleggen omdat u daarvoor te veel angst had (CGVS p. 17). Angst kan echter in deze geen verschoning zijn, aangezien u wel degelijk klacht ging neerleggen en u toen blijkbaar geen angst had (CGVS p. 17).

Hier dient aan te worden toegevoegd dat u enerzijds niet ernstig kan voorhouden dat het Colombiaans gerecht niet goed haar werk zou doen en anderzijds wordt vastgesteld dat u slechts uiterst vage klachten indiende, zonder daarbij al te veel informatie door te geven aan de Colombiaanse justitie (CGVS p. 17 – cfr. stukken 2 en 3 + vertalingen CGVS). Daarenboven waren uw verklaringen over uw klachtneerleggingen niet consistent, aangezien niet kan worden ingezien dat u niet in staat zou zijn geweest uw digitale klacht meer gedetailleerd en vrij uit, in te dienen via de website van de Colombiaanse justitie (CGVS p. 17).

U verklaarde verder nergens anders enige bescherming te hebben gevraagd en enkel een e-mail voor de bescherming als ontheemde te hebben gestuurd, waarop u nooit antwoord zou hebben gekregen (CGVS p. 18). U zocht bijgevolg de facto op geen enkele wijze bescherming tegen uw afpersers bij de Colombiaanse autoriteiten. In dit verband wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijze zijn uitgeput. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is. Het feit dat u geen binnenlandse bescherming zocht, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u uiteengezette feiten en ernst van uw vrees.

Wat betreft uw voorgehouden ontheemding waarvoor L. ook verantwoordelijk zou zijn (CGVS p. 12), moet worden vast gesteld dat u dit zelf niet aanhaalde als een motief voor uw vrees bij terugkeer naar Colombia. Bovendien was u in staat om zich na uw terugkeer uit Ecuador zonder enige noemenswaardige problemen opnieuw langer dan een jaar in Colombia te vestigen (CGVS p. 12, 16). Van uw ontheemding legde u geen enkel bewijsstuk voor, zodat één en ander ook niet meer dan een blote bewering was.

U stelt dat L. u bij terugkeer naar Colombia zal zoeken, u meent dat hij u zal vermoorden omdat hij iemand is die niet voor dergelijke zaken terugdeinst, hij ‘denkt’ ook dat u nog steeds klacht tegen hem wil neerleggen (CGVS, p.19). Vreemd, aangezien u alle klachten laten vallen hebt (CGVS, p.5). Het volstaat niet dat u zelf denkt dat u in Colombia gevaar zou kunnen lopen, er moet een reëel risico kunnen vastgesteld worden, quod non. Als er geen objectieve gegevens zijn om uw gegronde vrees ten opzichte van actoren in Colombia te ondersteunen kan er geen sprake zijn van internationale bescherming.

Tot slot, betwist het CGVS betwist verder niet dat een verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Algemeen gesteld is afpersing op zichzelf echter niet ernstig genoeg om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Colombianen worden geconfronteerd, zoals u zelf ook aanhaalt (CGVS p.10 + p.13). Dit risico op afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere werkende Colombianen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Om al deze redenen moet worden besloten dat u geen persoonlijke, concrete en actuele vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie in uwe hoofde aannemelijk heeft kunnen maken.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadigroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uw documenten vermogen niet de bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit worden door het CGVS niet betwist. Wat betreft uw klacht bij de fiscalia en uw e-mails daaropvolgend, wordt verwezen naar de motivering hierboven en wordt bijkomend opgemerkt dat deze niet als een voldoende bewijskrachtig stuk kunnen worden beschouwd, aangezien uiteindelijk eenieder bij justitie op eenzijdige wijze eender wat kan gaan verklaren. Hetzelfde geldt voor de printscreen van de WhatsApp conversatie, ook dit stuk kan niet bovenstaande beoordeling ombuigen, aangezien niet kan worden afgeleid van wie deze berichten afkomstig zijn, bovendien is dergelijke digitale conversatie uiterst vatbaar voor manipulatie. Bovendien blijkt na vertaling door het CGVS dat uit deze conversatie niet kan worden afgeleid dat u werd afgeperst zoals u verklaarde, daarvoor is de inhoud van de berichten te obscuur en kunnen deze betrekking hebben op eender welke discussie. Uw psy-attest van België werd supra reeds besproken. Wat de diverse identiteits-, school- en medische documenten van uw dochter betreft, merkt het CGVS op dat het niet betwist dat u een dochter heeft, die school liep en zij en u medische opvolging kreeg. Tot slot, wat de vier dreigbriefjes betreft, moet worden besloten dat dergelijke documenten enkel bij machte kunnen zijn om uw relaas te ondersteunen, indien ze zouden samengaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien had u niet al deze briefjes persoonlijk ontvangen in Colombia, maar waren ze gekomen via uw zus, aangezien u toen al het huis had verlaten (CGVS p.5). De omstandigheden rond de herkomst en de ontvangst van deze briefjes zijn daarmee obscuur. Bovendien, na vertaling van deze documenten blijkt dat volgens de inhoud van deze vier briefjes er hoofdzakelijk sprake is van een verzoek tot uitklaring omtrent "een probleem met kameraad H.". Van afpersingen of concrete bedreigingen als dusdanig is er geen sprake (zie stuk 10 + vertaling).

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op een appreciatiefout, alsook op de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

2.2. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoekster voegt de volgende stukken bij haar verzoekschrift: e-mails van haar advocaat aan de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met verzoeksters dochter (stuk 3) en *screenshots* van bedreigingen die zij via *Facebook* ontving (stuk 4).

3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie in Colombia actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de COI Focus "*Colombia. Veiligheidssituatie*" van Cedoca van 10 april 2025.

3.2. De Raad ontvangt vanwege verzoekster een eerste aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin zij erop wijst dat haar minderjarige dochter ook een verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend. Zij legt deze aanvullende nota eveneens op de terechtzitting van 25 juni 2025 neer.

3.3. De Raad ontvangt vanwege verzoekster een tweede aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan zij een vertaling toevoegt van de bij haar verzoekschrift gevoegde Facebookberichten.

3.4. De Raad ontvangt vanwege verzoekster een derde aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan zij een psychologisch attest *d.d.* 17 augustus 2025 en de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ten aanzien van haar dochter toevoegt.

3.5. Ter terechtzitting *d.d.* 3 september 2025 legt verzoekster samen met een vierde aanvullende nota het verzoekschrift neer dat haar dochter bij de Raad heeft ingediend tegen de beslissing die het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ten aanzien van haar dochter nam.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."*

6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u elementen kenbaar hebt*

gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. U legde immers een Belgisch psychologisch attest voor waarin wordt beschreven dat u te maken had met emotioneel en fysiek misbruik in uw jeugd jaren en u actueel lijdt aan psychologische klachten door posttraumatische stress zoals o.a. depressie, concentratieproblemen, slaapproblemen en verminderd libido (stuk 5).

Het CGVS betwist niet dat u aan dergelijke symptomen lijdt. Er dient echter te worden vastgesteld dat u op geen enkele wijze aanhaalt noch aantoont dat uw psychologische moeilijkheden u verhinderen om juiste en coherente verklaringen af te leggen.

Er dient in dit kader te worden opgemerkt dat u aan het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u in staat was om het interview af te leggen en gevraagd werd hoe u zich voelde. U gaf aan dat u het interview kon afleggen en dat u zich goed voelde (CGVS p. 2). Bij de DVZ gaf u geen elementen of omstandigheden op die uw deelname aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen bemoeilijken (Zie DVZ Vragenlijst "bijzondere procedure noden" p. 3). Hieruit kan reeds worden opgemaakt dat wat de reikwijdte van uw symptomen ook is, u ze zelf niet als dermate ernstig inschatte dat u de asielinstanties er van op de hoogte diende te brengen. Aan het begin van het onderhoud op het CGVS werd er u verder ook gemeld dat er rekening zou worden gehouden met de inhoud van uw psy-attest, dat er voldoende pauzes zouden worden gehouden en dat u het zelf ook mocht aangeven wanneer u een pauze nodig had tijdens het interview (CGVS p. 2). Er werd u bovendien op het hart gedrukt dat het belangrijk was dat u zich comfortabel voelde tijdens het interview (CGVS p. 3). Er werd tijdens de loop het interview gepolst of u zich nog steeds goed en comfortabel genoeg voelde om het interview te voeren, waarop u affirmatief antwoordde (CGVS p. 10). Tijdens het interview zelf bleek er een logisch gevolg van vraag en antwoord en was u in staat om uw asielrelaas omstandig te vertellen (CGVS p. 10-11-12).

Er moet worden opgemerkt dat toen het interview werd verdergezet na de pauze, u een pil wilde innemen in het gehoorlokaal, wat u omwille van veiligheidsredenen niet kon worden toegestaan (CGVS p. 13). U meldde dat u hoofdpijn had, waarop u opnieuw werd gevraagd of u het interview kon verder zetten, waarop u weer positief antwoordde (CGVS p. 13). Tevens werd nog eens herhaald dat u het zelf mocht aangeven wanneer u nood zou hebben aan een nieuwe pauze (CGVS p. 13). U heeft zelf nooit om een pauze gevraagd. Na een nieuwe pauze werd u gevraagd hoe het met uw hoofdpijn was gesteld, waarop u zei dat die er nog steeds was, maar dat u eraan gewend was (CGVS p. 18). Op het einde van het interview vroeg uw advocaat om er rekening mee te laten houden dat u geen medicatie mocht nemen tijdens het interview en dat u hoofdpijn had (CGVS p. 20). Evenwel blijkt nergens uit dat uw hoofdpijn u op een of andere manier gehinderd zou hebben tijdens uw interview en u niet in staat zou zijn geweest om verklaringen af te leggen. U signaleerde geen problemen, vroeg geen extra pauzes en haalde op geen enkel moment aan dat uw psychologische problemen of uw hoofdpijn het goede verloop van het interview in de weg stonden. U was bovendien doorheen het onderhoud in staat om inhoudelijk op de vragen te antwoorden, wat er verder op wijst dat u geen problemen in deze zin ondervond doorheen het persoonlijk onderhoud. Voorts dient ook te worden vastgesteld dat u geen opmerkingen bij de notities van uw persoonlijk onderhoud overmaakte.

Er werden u dan ook geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kon worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen."

Deze motieven worden door verzoekster niet op dienstige wijze betwist. Uit de psychologische attesten die verzoekster bijbrengt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoeksters derde aanvullende nota), blijkt niet dat zij met dermate ernstige mentale gezondheidsproblemen te kampen heeft dat zij niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Bovendien blijkt uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dat dit onderhoud op een normale wijze is verlopen en dat verzoekster indien nodig een extra pauze kreeg. Zij kon op de haar gestelde vragen antwoorden en gaf zelf aan dat zij het onderhoud kon doen. Evenmin werden nadien opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud overgemaakt. Dat in de bestreden beslissing wordt besloten om verzoekster internationale bescherming te weigeren, betekent voorts op zich niet dat geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met verzoeksters mentale gezondheidstoestand. Zij komt in haar verzoekschrift en haar derde aanvullende nota overigens niet verder dan te wijzen op haar mentale gezondheidstoestand en de algemene bewering dat hiermee onvoldoende rekening zou zijn gehouden, zonder *in concreto* te duiden waar of op welke wijze dit volgens haar het geval zou zijn geweest. Evenmin verduidelijkt zij welke concrete bijkomende steunmaatregelen volgens haar nog nodig zouden zijn geweest. Dergelijk verweer is niet ernstig.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoekster verklaart het slachtoffer te zijn geweest van afpersing door de neef van haar voormalige partner. Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoekster niet wordt betwist.

7.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“U vreest bij terugkeer naar Colombia te worden vermoord door L. (CGVS p.19). Het CGVS kan evenwel geen geloof hechten aan uw verklaringen over uw voorgehouden vrees. Uw verklaringen die u hieromtrent aflegde worden immers gekenmerkt door een vaag, hypothetisch en weinig plausibel karakter.

Ten eerste moet worden vastgesteld dat u bij de DVZ verklaarde dat uw problemen waren begonnen in oktober 2021 (Zie DVZ vragenlijst). Wanneer u bij het begin van het onderhoud op het CGVS werd gevraagd of u opmerkingen had over uw interview bij de DVZ, gaf u aan dat er al van september 2021 bedreigingen waren geweest en dat dit niet was genoteerd bij de DVZ (CGVS p. 3). Indien echter uw problemen daadwerkelijk alsdan reeds waren gestart, is het vreemd dat u dit niet zo verklaarde bij de DVZ. Van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat die zijn redenen om het land van herkomst te ontvluchten van meet af aan zo nauwgezet en correct mogelijk duidelijk maakt aan de asielinstanties. Er wordt een gedetailleerd en volledig relaas verwacht omtrent alle elementen die aanleiding vormden tot vertrekt. Dat u naliet correct te verklaren wat het precieze startmoment van uw problemen waren, zet uw geloofwaardigheid ervan op de tocht.

Er dient in dit kader verder vastgesteld te worden dat uw voorgehouden bedreigingen vanaf september 2021 uiteindelijk niets meer dan blote beweringen waren, aangezien u hiervan geen enkel bewijsstuk voorlegt. De berichten waarvan u verklaart dat ze van uw afpersers kwamen, dateren immers allemaal van oktober 2021 (zie uw stuk 4 + CGVS p. 4). Dat u daarbij enkel in staat was om screenshots te bewaren van de bedreigingen van oktober 2021 is wel erg toevallig en weinig plausibel, aangezien u verklaarde dat “alles” werd verwijderd op uw GSM door J. (CGVS p. 4).

Ook blijkt dat u in uw klacht bij de Fiscalia had verklaard dat op 12 oktober 2021 “het ergste” voorviel, maar dat u “al dagen” bedreigingen en telefoontjes ontving (zie uw stuk 2 en 3 + vertaling door CGVS). In deze klacht vermeldde u dus ook niet dat de problemen startten in september 2021, maar sprak u opnieuw enkel over problemen vanaf oktober 2021. Bijgevolg kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verklaringen betreffende uw voorgehouden bedreigingen in september 2021.

U voegde hier verder aan toe dat in september 2021 de bedreigingen begonnen waarbij ze u geld aftroggelden, maar dat u daar toen geen acht op sloeg omdat dit volgens u “normaal” was in Colombia (CGVS p. 10). U voegde daar ook aan toe dat ze u iedere dag belden en berichten stuurden waarbij ze u om geld vroegen (CGVS p. 13). Dit allemaal was volgens u “normaal” in Colombia en dus sloeg u er geen acht op. U voegde daar ook aan toe dat volgens u door er geen acht op te slaan, afpersers in Colombia het doorgaans vanzelf beu worden en afhaken (CGVS p. 13).

Het beeld dat u hiermee ophing over uw persoonlijk omgang met de ontstane problemen en de gang van zaken in Colombia is bevreemdend. Het is immers weinig plausibel dat u als vrouw met weinig vrienden, zoals u het zelf aangaf (CGVS p. 13), geconfronteerd met dagelijkse onbekende telefoonoproepen en berichten waarin ze van u geld eisten (dat u niet had), dit zonder meer naast u legde en u er de facto niet al veel door verontrust werd, onder het motto dat dit onder de “normale” geplogenheden van Colombia viel (CGVS p. 13). Bovendien is het algemeen bekend dat afpersers in Colombia niet al te snel ontmoedigd worden wanneer ze geconfronteerd worden met een slachtoffer dat niet meteen reageert op hun bedreigingen en a contrari in plaats van hun afpersingswerkje blauw blauw te laten, zij doortastender volgehouden actie aan de dag leggen om hun uiteindelijke doel, zijnde het ontvangen van geld middels afpersing, te bereiken. Het ontbreekt u in uw relaas aldus aan interne logica, wat uw geloofwaardigheid verder op de helling zette.

U stelt L., de neef van uw ex-partner J., te vrezen maar u heeft geen enkele indicatie dat hij actueel naar u in Colombia op zoek is (CGVS p. 13). Voorts vertelde u dat er na uw vertrek uit Colombia niets meer was gebeurd in verband met uw problemen aldaar in Colombia (CGVS p. 13). De klacht die u indiende werd inmiddels geseponneerd en u bent niet meer op zoek gegaan verder (CGVS p. 13). Dat zowel uw bedreigers als u zelf klaarblijkelijk alle interesse in elkaar verloren, is opmerkelijk en weinig plausibel. U wilde immers voorheen koste wat het kost weten wie er u precies bedreigde in Colombia (CGVS p. 16) en aan de andere kant wilde men van u geld aftroggelen. U werd zelfs enkele dagen van uw bewegingsvrijheid beroofd, uw gsm werd afgenomen en u werd het land uitgestuurd (CGVS p. 11). Desalniettemin blijkt het u actueel allemaal niet veel meer te kunnen deren en laat u de situatie voor wat het was. Een bevreemdend beeld van de gang van zaken die het opnieuw aan interne logica ontbreekt.

Dat men er in Colombia zou zijn achter gekomen dat u in België bent en hier asiel heeft aangevraagd, waarna ze via uw partner van destijds op uw facebook een dreigement hebben geuit dat u zich koest diende te houden, is hierbij ook niet meer dan een blote bewering (CGVS p. 12). U vertelde hierover dat de bedreiging naar een oud facebook profiel van u zou zijn gestuurd, dat u al lang niet meer gebruikt (CGVS p.

12). Een vage verklaring. Ten tweede, zou u aan uw moeder vragen om het screenshot van deze bedreiging dat u haar had gestuurd, terug naar u op te sturen en overmaken aan het CGVS (CGVS p. 12). Het CGVS mocht dergelijk stuk nooit ontvangen, zodat uw bewering ook in België te zijn bedreigd niet geloofd kan worden.

Op de vraag hoe vaak u in het totaal bedreigd was geworden, kon u geen duidelijk antwoord geven. U zei "veel" maar u had "de tel niet bijgehouden" en dus wist u het niet (CGVS p. 13). U wist evenmin de data waarop de bedreigingen plaatsvonden (CGVS p. 13). Vage verklaringen voor iemand die beweert zijn leven te moeten vrezen omwille van deze bedreigingen.

Verder wordt vastgesteld dat u bijzonder vage verklaringen aflegde voor hoeveel geld u werd afgeperst. Volgens u zou het om drie miljoen Colombiaanse peso's gaan (omgerekend ongeveer 670 Euro), maar omdat u geen geld had, werd het bedrag verlaagd tot twee en vervolgens tot één miljoen Colombiaanse peso's (CGVS p. 14). Het is opmerkelijk dat u er blijkbaar zonder veel moeite erin bent geslaagd uw afpersers genoeg te laten nemen met amper een derde van de oorspronkelijk geëiste som. Een mening die de Colombiaanse politie blijkbaar ook was toegedaan, want u hield voor bij de politie dat u een overeenkomst had kunnen sluiten met uw afpersers, wat de politie van Colombia niet kon geloven (CGVS p. 14). Dat uw verklaringen hieromtrent inderdaad ongeloofwaardig zijn, wordt bevestigd door uw eigen verklaringen waarin u aangaf dat wanneer u niet wilde of niet kon betalen, ze u beledigden met scheldwoorden, ze kwaad werden en er zelfs op een bepaald moment een schot werd gelost in de buurt van uw huis om u te waarschuwen (CGVS p. 14). U legde bijgevolg geen consistente verklaringen af over de handelswijze van uw afpersers, wat uw geloofwaardigheid verder torpedeerde.

Over de onderliggende reden voor uw afpersing, waarvan het CGVS op zich kan aannemen dat u hiervan niet per sé helemaal op de hoogte moet of kan zijn, tastte u volledig in het duister en hield u voor dat ze u "plots" om geld begonnen te vragen (CGVS p. 14). Verder hing u het verhaal op dat ze u hadden gezegd dat u het bevel had gegeven om iemand te laten vermoorden, wat u zelf heel vreemd vond en dat u vermoedde dat ze wisten dat uw vader in Spanje woonde en zij er zodoende van uitgingen dat u geld had (CGVS p. 14). Weinig overtuigende verklaringen opnieuw. U woonde sinds 2015 terug in Colombia en tot september 2021 was er volgens uw verklaringen met u niets gebeurd, zodat u een normaal leven kon leiden in Colombia. Zodoende is het toch wat frappant dat u "plots" na zes jaar als het ware uit het niets werd afgeperst. Verder dient te worden vastgesteld dat u niet kon vertellen of er nog iemand anders in uw omgeving werd afgeperst of bedreigd (CGVS p. 14). Een verklaring die het bevreemdende karakter van uw verklaring dat ze "plots" u begonnen af te personen onderschrijft. Bovendien legde u slechts vage verklaringen af met betrekking tot hoe uw afpersers wilden dat er zou worden betaald. U vertelde dat u uw geld moest overhandigen aan uw buur, die "Jo." heette en die drie huizen van u vandaan woonde (CGVS p. 14). Het lijkt weinig waarschijnlijk dat u slechts dergelijke vage instructies kreeg.

Naar uw zeggen werd ook uw partner J. zelf niet afgeperst, hoewel hij wel geld had en beroepshalve bezig was als professioneel bouwheer van woningen (CGVS p. 14). In het licht van deze verklaring is het ook opmerkelijk dat men er blijkbaar voor koos om u af te persen en niet uw partner J., wat logischer was geweest, aangezien er bij hem geld te rapen viel.

Verder is het uiterst bevreemdend dat u nadat u werd bedreigd, opgesloten en het land te zijn uitgezet, allemaal omwille van uw problemen met L. en zijn entourage, en van wie u vreest dat hij u zal vermoorden bij terugkeer, u na enkele maanden verblijf in Ecuador toch besloot om terug te keren naar Colombia (CGVS p. 15). **U verklaarde dat u bij terugkeer uit Ecuador nog een jaar en enkele maanden in Colombia verbleef om te kunnen sparen en uiteindelijk naar Europa te kunnen vluchten** (CGVS p. 15-16). Tijdens uw laatste verblijf in Colombia voor uw vertrek uit het land, is er u met u niets gebeurd, zodat uw verklaring dat u daar in "pure hel" moest leven, met een korrel zout moet genomen worden (CGVS p. 16). Het hoeft weinig betoog dat indien men het dus werkelijk op u zou hebben gemunt en men u dus werkelijk zou hebben willen doden, men hiertoe in wezen alle kansen zou hebben gehad, in casu quod non. De geloofwaardigheid omtrent uw voorgehouden vrees komt mede door voornoemde vaststelling danig onder druk te staan.

Het is ook vreemd dat u er zelf voor koos om terug naar Colombia te keren en zodoende economisch geldgewin stelde boven uw vrees gedood te worden. Het doet de wenkbrauwen fronsen dat u niet rechtstreeks vanuit Ecuador vluchtte naar Europa, maar er voor koos om eerst terug naar Colombia te gaan. U legde uit dat u niet in Ecuador kon blijven omdat u daar ooit verkracht werd en u daar niet aan herinnerde wenste te worden (CGVS p. 11). De verkrachting in Ecuador waarvan u verklaarde slachtoffer te zijn geworden toen u 20 jaar oud was, is een uiterst betreurenswaardig feit. Uit de samenlezing van uw overige verklaringen bleek echter ook dat u in staat was om uw leven terug op te nemen en verder te zetten nadien. Er is in verband met de verkrachting niets meer met u gebeurd (CGVS p. 19) en u heeft meerdere relaties van enkele jaren met verschillende mannen gehad (CGVS p. 9). De vader van uw dochter is een Ecuadoriaan en ook daarna had u een relatie in Ecuador met een man (CGVS p. 10). Bovendien keerde u tijdens uw verblijf in Colombia soms terug naar Ecuador, zelfs voor een langere periode van anderhalve maand (CGVS p. 15). Zodoende moeten er de nodige nuances aangebracht worden aan uw verklaring geheel niet meer in Ecuador te kunnen komen omwille van de u overkomen verkrachting.

Over uw aangifte op strafrechtelijk vlak ten aanzien van uw afpersers legde u ook weinig overtuigende verklaringen af. Uiteindelijk bleek u immers enkel klacht te hebben willen neerleggen teneinde te weten te komen "wie" er u precies bedreigde (CGVS p. 16). Terwijl u zelf goed genoeg wist dat het vanuit de hoek van

de neef van uw partner, L., kwam (CGVS p. 16-17). De finaliteit van uw klachtneerlegging maakte u met deze verklaringen dan ook geheel niet duidelijk. U hield daarbij voor dat u tegen L. zelf geen klacht kon neerleggen omdat u daarvoor te veel angst had (CGVS p. 17). Angst kan echter in deze geen verschoning zijn, aangezien u wel degelijk klacht ging neerleggen en u toen blijkbaar geen angst had (CGVS p. 17).

Hier dient aan te worden toegevoegd dat u enerzijds niet ernstig kan voorhouden dat het Colombiaans gerecht niet goed haar werk zou doen en anderzijds wordt vastgesteld dat u slechts uiterst vage klachten indiende, zonder daarbij al te veel informatie door te geven aan de Colombiaanse justitie (CGVS p. 17 – cfr. stukken 2 en 3 + vertalingen CGVS). Daarenboven waren uw verklaringen over uw klachtneerleggingen niet consistent, aangezien niet kan worden ingezien dat u niet in staat zou zijn geweest uw digitale klacht meer gedetailleerd en vrij uit, in te dienen via de website van de Colombiaanse justitie (CGVS p. 17).

U verklaarde verder nergens anders enige bescherming te hebben gevraagd en enkel een e-mail voor de bescherming als ontheemde te hebben gestuurd, waarop u nooit antwoord zou hebben gekregen (CGVS p. 18). U zocht bijgevolg de facto op geen enkele wijze bescherming tegen uw afpersers bij de Colombiaanse autoriteiten. In dit verband wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijze zijn uitgeput. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is. Het feit dat u geen binnenlandse bescherming zocht, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u uiteengezette feiten en ernst van uw vrees.

Wat betreft uw voorgehouden ontheemding waarvoor L. ook verantwoordelijk zou zijn (CGVS p. 12), moet worden vast gesteld dat u dit zelf niet aanhaalde als een motief voor uw vrees bij terugkeer naar Colombia. Bovendien was u in staat om zich na uw terugkeer uit Ecuador zonder enige noemenswaardige problemen opnieuw langer dan een jaar in Colombia te vestigen (CGVS p. 12, 16). Van uw ontheemding legde u geen enkel bewijsstuk voor, zodat één en ander ook niet meer dan een blote bewering was.

U stelt dat L. u bij terugkeer naar Colombia zal zoeken, u meent dat hij u zal vermoorden omdat hij iemand is die niet voor dergelijke zaken terugdeinst, hij 'denkt' ook dat u nog steeds klacht tegen hem wil neerleggen (CGVS, p.19). Vreemd, aangezien u alle klachten laten vallen hebt (CGVS, p.5). Het volstaat niet dat u zelf denkt dat u in Colombia gevaar zou kunnen lopen, er moet een reëel risico kunnen vastgesteld worden, quod non. Als er geen objectieve gegevens zijn om uw gegronde vrees ten opzichte van actoren in Colombia te ondersteunen kan er geen sprake zijn van internationale bescherming.

Tot slot, betwist het CGVS betwist verder niet dat een verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Algemeen gesteld is afpersing op zichzelf echter niet ernstig genoeg om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Colombianen worden geconfronteerd, zoals u zelf ook aanhaalt (CGVS p.10 + p.13). Dit risico op afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere werkende Colombianen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Om al deze redenen moet worden besloten dat u geen persoonlijke, concrete en actuele vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie in uwe hoofde aannemelijk heeft kunnen maken.

[...]

Uw documenten vermogen niet de bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit worden door het CGVS niet betwist. Wat betreft uw klacht bij de fiscalia en uw e-mails daaropvolgend, wordt verwezen naar de motivering hierboven en wordt bijkomend opgemerkt dat deze niet als een voldoende bewijskrachtig stuk kunnen worden beschouwd, aangezien uiteindelijk eenieder bij justitie op eenzijdige wijze eender wat kan gaan verklaren. Hetzelfde geldt voor de printscreen van de WhatsApp conversatie, ook dit stuk kan niet bovenstaande beoordeling ombuigen, aangezien niet kan worden afgeleid van wie deze berichten afkomstig zijn, bovendien is dergelijke digitale conversatie uiterst vatbaar voor manipulatie. Bovendien blijkt na vertaling door het CGVS dat uit deze conversatie niet kan worden afgeleid dat u werd afgeperst zoals u verklaarde, daarvoor is de inhoud van de berichten te obscuur en kunnen deze betrekking hebben op eender welke discussie. Uw psy-atteest van België werd supra reeds besproken. Wat de diverse identiteits-, school- en medische documenten van uw dochter betreft, merkt het CGVS op dat het niet betwist dat u een dochter heeft, die school liep en zij en u medische opvolging kreeg. Tot slot, wat de vier dreigbriefjes betreft, moet worden besloten dat dergelijke documenten enkel bij machte kunnen zijn om uw relaas te ondersteunen, indien ze zouden samengaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien had u niet al deze briefjes persoonlijk ontvangen in Colombia, maar waren ze gekomen via uw zus, aangezien u toen al het huis had verlaten (CGVS p.5). De omstandigheden rond de herkomst en de ontvangst van deze briefjes zijn daarmee obscuur. Bovendien, na vertaling van deze documenten blijkt dat volgens de inhoud van deze vier briefjes er hoofdzakelijk sprake is van een verzoek tot uitklaring omtrent "een probleem met kameraad H.". Van afpersingen of concrete bedreigingen als dusdanig is er geen sprake (zie stuk 10 + vertaling)."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift betoogt dat de bedreigingen vanwege L. gelinkt zijn aan het stuk grond dat zij in bezit had en waarop L. een cocaplantage wilde starten, dient vastgesteld dat zij hiervan eerder geen enkele melding maakte. Zij haalde weliswaar aan dat L. haar grond had ingepalmd nadat zij uit Ecuador terugkeerde, doch zij maakte hierbij geenszins melding van de beweerde link tussen diens bedreigingen ten aanzien van haar en zijn plannen om op deze grond een cocaplantage te starten. Integendeel, zij stelde niet te weten waarom zij 'plots' werd bedreigd en afgeperst (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Dat verzoekster aldus *post factum* haar vluchtrelaas tracht aan te dikken, ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid ervan.

Verder stelt verzoekster dat de bedreigingen "*eind september 2021*" begonnen. Nochtans vermeldde zij tijdens haar persoonlijk onderhoud enkel "*september*". Uit de vertaling van de klachten die verzoekster heeft voorgelegd (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), blijkt evenwel dat verzoekster ook ten aanzien van de Colombiaanse politie geen melding maakte van bedreigingen in (eind) september 2021. Dit klemmt des te meer daar verzoekster de bedreigingen aanvankelijk niet serieus nam. Zij wijst in haar verzoekschrift zelf op landeninformatie waaruit blijkt dat bedreigingen en afpersingen in Colombia inderdaad een vaak voorkomend probleem zijn, zodat het eens te meer onaannemelijk is dat zij hier aanvankelijk geen acht op zou slaan.

Voorts volhardt verzoekster opnieuw in haar eerdere bewering dat zij ingeval van terugkeer naar Colombia nog steeds vermoord zou kunnen worden, doch zij komt dienaangaande niet verder dan het herhalen van haar eerdere verklaringen en slaagt er niet in concreet te duiden waarom zij nog door L. zou worden gevisieerd. Temeer daar zij in haar verzoekschrift aangeeft te vermoeden dat zij door L. werd bedreigd opdat zij haar grond aan hem zou afstaan zodat hij er een cocaplantage op kon starten, hetgeen hij intussen reeds gedaan had tijdens verzoeksters verblijf in Ecuador. Tevens heeft zij de klachten tegen hem laten vallen. Zij voert in haar verzoekschrift aan dat zij opnieuw zou kunnen worden bedreigd door L. "*Indien verzoekster teruggaat naar de politie om haar klacht te reactiveren*", waaromtrent evenwel niet kan worden ingezien waarom zij zulks zou doen. Inzake de bedreigingen die zij in België via *Facebook* zou hebben ontvangen (verzoekschrift, stuk 4 en verzoeksters tweede aanvullende nota), stelt de Raad vast dat hieruit geenszins kan blijken dat verzoekster nog wordt gevisieerd. Er wordt immers enkel gevraagd of er nog contact is tussen verzoekster en haar nicht. Bovendien heeft een dergelijke conversatie via *Facebook*, wegens de mogelijke inscenering ervan, slechts een geringe bewijswaarde en kunnen dergelijke verklaringen door gelijk wie, gelijk waar en gelijk wanneer worden opgesteld, zonder dat het vaststaat dat deze op de werkelijkheid zijn gebaseerd. Op zich volstaan deze Facebookconversaties dan ook niet teneinde alsnog aan te tonen dat verzoekster actueel nog zou worden gevisieerd in Colombia.

Het voorgaande klemmt des te meer daar verzoekster, na een verblijf in Ecuador, naar Colombia terugkeerde en er nog meer dan een jaar probleemloos kon verblijven. Waar zij dienaangaande in haar verzoekschrift wijst op het traumatiserende effect van de verkrachting waarvan zij in Ecuador slachtoffer was waardoor zij niet in dit land kon blijven, doet zij geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat zij niet aantoonde dat zij niet in de mogelijkheid was om Ecuador te verlaten voor een ander land en dus geen andere mogelijkheid zou hebben gehad dan naar Colombia terug te keren. Temeer daar zij nog gedurende meer dan een jaar in Colombia verbleef zonder er verdere problemen te hebben ondervonden. Waar zij daaromtrent betoogt dat zij maatregelen nam om zichzelf te beschermen, kan niet worden ingezien dat zij dezelfde maatregelen niet opnieuw zou kunnen nemen indien zij naar Colombia zou terugkeren.

Waar verzoekster verder aanvoert dat zij geen beroep kan doen op de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten, dient vastgesteld dat zij zelf wel degelijk een beroep deed op deze autoriteiten toen zij er klacht indiende. Zij besliste evenwel zelf om de Colombiaanse autoriteiten slechts gedeeltelijke informatie te verschaffen, trok nadien haar klachten in en haalt in haar verzoekschrift zelf de mogelijkheid aan om ingeval van terugkeer naar Colombia haar eerdere klachten te 'reactiveren'. De door haar aangehaalde landeninformatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoonlijke, individuele

situatie. Deze informatie werpt dan ook geen ander licht op de voormelde vaststellingen inzake verzoeksters persoonlijke ervaringen met de Colombiaanse autoriteiten.

Verder wordt niet getwijfeld aan het gegeven dat verzoeksters dochter in België ook om internationale bescherming verzocht (verzoekschrift, stuk 3 en verzoeksters eerste, derde en vierde aanvullende nota). Dit gegeven werpt op zich evenwel geen ander licht op de voorgaande vaststellingen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoekster niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas toont verzoekster niet aan dat zij vroeger in Colombia vervolgd is geweest. Derhalve kan zij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

7.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekster en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoekster, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonbaar maakt waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

8.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest Elgafaji waar het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, stelt de commissaris-generaal in haar aanvullende nota terecht als volgt:

“In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebelligroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering voorsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de **EUAA Colombia Country Focus** van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia** van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de **COI Focus Colombia: veiligheidssituatie** van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdoleerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk **doelgericht** is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De Raad stelt vast dat verzoekster geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer correct zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies heeft getrokken.

De informatie opgenomen in het verzoekschrift ligt in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie en is dan ook niet van aard aan te tonen dat de hiervoor uit verweerdere aanvullende nota geciteerde analyse onjuist en/of achterhaald zou zijn.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster geen persoonlijke omstandigheden aanbrengt die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Valle del Cauca in haar hoofde dermate verhogen dat kan aangenomen worden dat zij bij terugkeer naar Valle del Cauca een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Ook uit het administratief en het rechtsplegingsdossier blijken geen dergelijke persoonlijke omstandigheden.

8.5. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Valle del Cauca een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER